

BIJ DE POLITIERECHTER

Jac. Toes

Knokken op straat om verdwenen kasgeld

Kleine verhalen, groot leed. Diefstal, bedreiging, heling, mishandeling: wekelijks bezoekt 'De Gelderlander' de politierechter.

Met lood in de schoenen betreedt de 31-jarige J. de rechtszaal. Het Openbaar Ministerie joeg hem de stuipen op het lijf met een dagvaarding waarin stond dat hij iemand probeerde te doden. Hïj! Een hardwerkende echtgenoot, vader van een 3-jarig kindje en een tweede op komst. Tot zijn grote opluchting besluit de officier van justitie aan het begin van de zitting dat hij het bij 'poging tot zware mishandeling' wil laten. Nog steeds een pittige beschuldiging, waarover de rechter hem dan ook het vuur na aan de schenen legt.

Het gaat om een zakelijke familiekwesbie, blijkt tijdens de behandeling. De vrouw van J. en haar nichtje runden een nagelstudio in Nijmegen. De problemen ontstonden, toen de boekhouder meedeelde dat er maandelijks steeds een bedrag van ongeveer 1000 euro uit de kas verdween. J. en zijn vrouw waren er meteen van overtuigd dat het nichtje en haar man achter deze diefstal zaten. Via verschillende kanalen kregen ze echter te horen dat zij zelf als verdachten werden gezien. Daarop begonnen er ook nog eens bedreigingen te circuleren. Na een slapeloze nacht besloot J. op zaterdagmorgen 25 augustus dat het tijd was voor een goed gesprek ten huize van zijn kwelgeesten. Op straat kwam het tot een twistgesprek met de man van het nichtje. Dat escaleerde, toen die hem toebeet: „Laten de vrouwen maar op de vuist gaan.”

„Er knakte iets”, zegt J. want beide dames waren hoogzwanger. Terwijl zijn opponent zich om-

draaide om weer naar binnen te gaan, greep hij een ploertendoder uit zijn zak. „Ik wilde hem op zijn rug slaan, maar hij bukte zich”, zegt J. Daardoor raakt hij het oor van het slachtoffer, dat later gehecht moest worden.

„Een ongelooflijk stomme actie”, noemt de rechter het gedrag van de verdachte. Hoe haalde ie het in zijn hoofd om met een wapen op zak verhaal te halen, terwijl zijn vrouw zes dagen later was uitgeteld? En hoe zal die matpartij er voor de omstanders hebben uitgezien? Had ie zijn eigen kinderen daarvan getuige willen laten zijn? Wat had ie eigenlijk moeten doen, als hij zich dan zo ernstig bedreigd voelde? „Naar de politie gaan...” antwoordt J. bedremmeld. „Juist, ja!”, fulmineert de rechter. „U ging eigen rechter spelen, u kon op uw vingers natellen dat het zou misgaan!”

De advocaat brengt naar voren dat de tegenpartij als bekende van de politie bepaald geen 'jongetje van de hoek was'. En hij nuanceert die ploertendoder. Het ging slechts om een vissenknuppel die zijn cliënt uit een viskoffertje in de auto had mee gekrist. Ter eventuele eigen verdediging. Terecht, want het slachtoffer kwam later nog met een honkbalknuppel achter zijn cliënt aan. Bovendien heeft J. al een hoop inkomsten uit zijn autobedrijf gemist door deze hele toestand.

De rechter wil dat wel meenemen. Hij haalt zelfs een 'onsje' van de aanklacht af. Voor een gewone mishandeling geeft hij J. een werkstraf van 120 uur waarvan 40 voorwaardelijk. Proeftijd drie jaar.

Ik wilde hem op zijn rug slaan, maar hij bukte zich

Gasthuis Schependomlaan langer onder toezicht

NIJMEGEN Het Nijmeegse Gasthuis Schependomlaan blijft vier maanden langer onder verscherpt toezicht. Het multiculturele zorgverblijf voor vijftien ouderen heeft zijn zaken nog niet op orde, vindt de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd. Reden: de bestuurlijke onrust is nog niet opgelost en die vormt een risico voor de kwaliteit en veiligheid van de zorg.

Het gasthuis werd in februari dit jaar onder verscherpt toezicht gesteld. Deze maatregel volgde na enkele inspectiebezoeken. De controleurs vonden dat er te weinig deskundigen rondliepen, de aansturing door leidinggevend niet goed was en de patiëntendossiers

onvoldoende werden bijgehouden.

Gasthuis Schependomlaan is een multicultureel zorgverblijf en valt onder stichting Zahet, ook actief in Beek-Ubbergen en Oss. In het gasthuis wonen cliënten die niet alleen kunnen wonen. Het gaat daarbij om dementerenden, maar ook om lichamelijk zieken.

De inspectie ziet dat het gasthuis de kwaliteit heeft verbeterd, maar de bestuurscrisis is er nog. De raad van bestuur en de raad van toezicht hebben volgens de inspectie te weinig vertrouwen in elkaar.

Volgens Zahet-beleidsadviseur Frans van Haren is die onrust al voorbij, nu de raad van toezicht binnenkort deels wordt vernieuwd.

SOCIAAL WERK KINDEROPVANG

Als je even niet bij

Het is een klap voor een kind, gedwongen weg uit eigen huis. Nesrin Gungor weet dat maar al te goed. In haar gezinshuis Ruya biedt zij elk kind een veilige plek, of dat nu uit Nijmegen of Aleppo komt.

Suzanne de Winter

Nijmegen

Een Syrisch jongetje eet brood. Een stukje ervan valt op de grond. Het jongetje raapt het op en kust het vlug drie keer. Dat heeft hij thuis zo geleerd. Maar hij is niet thuis, maar in het gezinshuis van Nesrin Gungor (44) in Nijmegen.

Sinds 1 februari runt zij gezinshuis Ruya in Nijmegen. Alle kinderen zijn er welkom, maar ze focust zich op kinderen met een niet-westerse achtergrond.

Gungor ziet het jongetje naar haar kijken. Klein als ie is, moet hij even checken of dit wel kan hier. „Dat ik dit ritueel ken en hij dat al ziet in mijn blik, is dan zó geruststellend voor een kind.”

Het drama van een uithuisplaatsing is altijd groot, maar het kan voor kinderen en ouders toch een geruststelling zijn, als die opvangplek rekening houdt met culturele kenmerken die voor het

gezin en het kind belangrijk zijn. Zo'n plek voor niet-Nederlandse kinderen tot 16 jaar was er eigenlijk nog niet, constateerde Gungor, die hulpinstanties als Veilig Thuis adviseert over interculturele vraagstukken.

Sinds de opening heeft Gungor tien kinderen opgevangen. Eerst kwamen er twee Syrische jongetjes en op dit moment zijn de vijf opvangplekken bezet met 'toevallig allemaal meiden'. In de royale tussenwoning vormen ze een ongebruikelijk, maar gewoon gezin. Met Gungor niet als moeder, maar 'de tante die er altijd is en tegen wie je alles kunt zeggen'. De kinderen gaan naar school, spelen met buurmeisjes en als Gungor een barbecue heeft bij vrienden, mogen ze allemaal mee.

Gungor kwam 24 jaar geleden van Turkije naar Nederland. Ze heeft een vrije opvoeding gehad. „Maar ik ken de gevoeligheden, gebruiken en rituelen. En ik begrijp een niet-westerse moeder

die belt en vraagt waar ik boodschappen doe en wie er hier nog meer in huis wonen.” De geruststelling die ze hoort aan de andere kant van de lijn als ze antwoord geeft, doet volgens Gungor wonderen voor de situatie. Die blijft verdrietig: „Maar als ouders weten dat het hier goed zit, dan geeft dat vaak kalmte. Ook voor het kind dat voelt: 'Ik mag hier zijn, papa en mama vinden het goed'.”

De focus ligt vanwege haar kennis bij niet-westerse kinderen, maar Nederlandse kinderen zijn ook welkom. Je doet Gungor daarom een groot plezier als je haar huis niet het etiket 'allochtoon' opplakt. „Dit is een kleurrijk huis waar cultuursensitief gewerkt wordt.” Die laatste term ligt niet echt lekker in mond, beaamt ze en inburgeren zal ie waarschijnlijk ook niet snel. Ze bedoelt met cultuursensitief dat ze de kennis en de wil heeft om om te gaan met alle culturen.

Het gezinshuis was een jarenlang gekoesterde droom. Gungor wilde het per se niet alleen doen, maar in samenwerking met een jeugdzorginstelling. Ze klopte daarom aan bij Entrea Lindenhout. John Goessens, manager Wonen en Opgroeien: „We zijn heel blij met Nesrin. We vangen kinderen het liefst op in pleeggezinnen en gezinshuizen. Daar is een tekort aan. Nesrin doet daar wat aan en wat zij te bieden heeft, is bovendien een verrijking van ons aanbod. Dit hadden we nog niet.

„Nesrin zegt weleens dat ze wel vijf gezinshuizen zou willen. Wij denken weleens: hadden we maar vijf Nesrins.”

Nesrin is een verrijking van ons aanbod. Hadden wij er maar vijf van haar

– John Goessens

Ik ken de gevoeligheden en begrijp een niet-westerse moeder

– Nesrin Gungor

Bed-bad-broodopvang verhuist naar een nieuw onderkomen

De Nijmeegse bed-bad-broodopvang voor uitgeprocedeerde asielzoekers heeft een nieuw onderkomen gevonden in de stad.

Suzanne de Winter

Nijmegen

Het ligt net buiten het centrum, aldus Paul Oosterhoff, voorzitter van de Stichting Noodopvang Vluchtelingen Nijmegen (SNOV).

Dat is op het nippertje, want het huidige pand aan de Tooropstraat wordt in januari gesloopt. Het nieuwe adres van de bed-bad-broodopvang hangt Oosterhoff

liever niet aan de grote klok. De nieuwe burens moeten nog op de hoogte worden gesteld en de verhuizing is al over twee weken. De noodopvang biedt een slaapplek aan achttien vluchtelingen zonder papieren. Het gaat om alleen mannen, want de acht vrouwen verblijven op twee andere locaties.

Oosterhoff is opgelucht dat er, met hulp van de gemeente, op tijd een nieuwe plek gevonden is. Enige tijd geleden had SNOV haar oog laten vallen op het oude belastingkantoor in de Stieltjesstraat, maar voor dat gebouw heeft de gemeente andere bewoners op het oog. „Helaas, want ik had het wel

zien zitten daar, maar we hebben nu wat anders. Aan elke plek zie je dingen die beter kunnen, maar het is goed dat het op tijd gelukt is.”

SNOV is nog niet klaar met zoeken. Voor twee van de acht vrouwen moet ook een andere plek gevonden worden. De overige zes vrouwen verblijven ergens waar ze volgens Oosterhoff voorlopig niet weg hoeven.

Nijmegen is een van de drie Gelderse gemeenten met een bed-bad-broodopvang. Vluchtelingen zonder papieren krijgen er een eenvoudige opvang: een slaapplek, een maaltijd en ze kunnen er douchen.